

[Helga Pedersen.]

for dyr (nr. 256) af 27. maj 1950, således at det bliver muligt for domstolene at beslutte, at en person, der sigtes for dyrplageri af alvorligere karakter, kan fængsles, når de i retsplejelovens § 780 givne betingelser er opfyldt?"

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem har jo ret i, at der efter de nugældende bestemmelser ikke er mulighed for fængsling i sager om overtrædelse af dyreværnsloven, idet disse sager behandles som politisager efter dyreværnslovens § 21. Jeg tror, det ærede medlem og jeg er enige i vor bedømmelse af dyrplageri, herunder at samfundet navnlig ved de grove tilfælde af dyrplageri bør reagere hurtigt og kraftigt. Om en ændring af dyreværnsloven i den foreslåede retning bør gennemføres, tør jeg dog ikke tage stilling til i dag. Jeg vil nu tage spørgsmålet op og i første række rådføre mig med domstolens og anklagemyndighedens repræsentanter.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Søren Andersen** til socialministeren:

„Finder ministeren de nuværende bestemmelser om anholdte og fængslede personers familiers underhold rimelige og tilstrækkelig omfattende med hensyn til vedkommende personers kommunale tilhørsforhold?“

Søren Andersen: Det hænder, at man i lovene støder på bestemmelser, der for almindelige borgere er uforståelige, ja, endog stridende imod sund fornuft eller almindelige moralbegreber. I det foreliggende tilfælde står endog mange kommunalfolk uforstående over for rigtigheden af den eksisterende praksis. Jeg har forstået det sådan, at hvis en person, der har forsørgerbyrde, pågribes og sættes i arrest, anbringes på tvangsarbejdsanstalt eller i almindelig straffeanstalt, vil den kommune, i hvilken han er anholdt, komme til at betale den del af eventuelle offentlige forsørgerbyrder, der kan anmeldes til refusion. Da der imidlertid ifølge refusionsordningerne bliver en ikke ubetydelig del til kommunen selv at betale, vil det sige, at den kommune, hvor manden bliver anholdt — og ikke kommunen, hvor

han er bosat — kommer til at betale en ikke uvæsentlig andel af forsørgerbyrden. Er dette rigtigt, og finder den højtærede minister en sådan praksis i overensstemmelse med ret og rimelighed?

Spørgsmålet er i den sidste tid aktualiseret ved større presseomtale af en række grelle tilfælde, bl. a. fra Lønborg kommune i Vestjylland, hvor en mand fra en nabokommune blev anholdt. Rent bortset fra det moralske kan det godt blive en dyr historie i visse situationer, f. eks. hvis en hel tyvebande, hvoraf flere har betydelige forsørgerbyrder, bliver anholdt i en lille og måske fattig kommune. Det er dette problem, der har foranlediget mig til at stille mit spørgsmål til den højtærede minister.

Socialministeren (Bomholt): Selve spørgsmålet går jo ud på, om jeg finder de nuværende bestemmelser om anholdte og fængslede personers familiers underhold rimelige og tilstrækkelig omfattende med hensyn til vedkommende personers kommunale tilhørsforhold.

Det fremgår nu af motiveringen, at der ikke hermed er tænkt på omfanget af den hjælp, der kan ydes efter forsørgerloven, idet hjælpen til de nævnte personer fastsættes efter ganske de samme retningslinjer som til andre trængende. Det ærede medlem har formentlig heller ikke tænkt på de tilfælde, hvor hjælpen ydes af — og for den kommunale andels vedkommende endeligt bæres af — den anholdtes eller fængsledes bopælskommune. Det ærede medlem har i motiveringen her i dag begrænset sit spørgsmål til de regler, der følges med hensyn til afholdelsen af den kommunale andel af forsørgelsesudgifterne, når der bliver tale om at lade denne afholde af en anden kommune end den anholdtes bopælskommune.

Om dette problem — det såkaldte spørgsmål om retlig opholdskommune — vil jeg gerne bemærke følgende:

Medens det med hensyn til selve udbetalingen af hjælpen til anholdtes og fængslede familier er klart, at det er den kommune, hvor familien faktisk opholder sig, der må træde til, stiller sagen sig noget anderledes, når man spørger, om denne kommune også skal anses for retlig opholdskommune med den deraf følgende pligt til endeligt at bære den kommunale andel af forsørgelsesudgif-